

I en el “mentrestant”... l’IRPF

written by Xavier Martínez Gil | 23 de maig de 2016

Coincidint amb el període en què molts ciutadans hem de presentar la **declaració** de l’**impost sobre la renda** (Oh, casualitat!), ha aparegut al debat polític l’absurda polèmica sobre la proposta de modificació del tram autonòmic de l’impost sobre la renda de les persones físiques que paguem els soferts contribuents catalans. I dic absurda per diversos motius.

El primer, és que no estic segur que, el fet d’atjar ara la polèmica al voltant de les evidents discrepàncies ideològiques entre els membres de Junts Pel Sí, sigui una bona idea. Seria molt més útil i constructiu aprofundir en el motiu que va donar sentit a aquesta coalició electoral que es va presentar el 27S, o sigui: la independència. Per tant, obrir ara un debat sobre com ha de ser l’**IRPF**, és tant absurd com debatre sobre l’impost de societats, l’IVA o els impostos duaners. Són competència de l’Estat, i la Generalitat només pot regular (mai gestionar) determinats aspectes taxats. Evidentment, arribarà un moment en què cada partit polític haurà de plantejar les seves propostes sobre el model fiscal al qual aspira, però no sota un marc autonòmic tutelat per Montoro sinó des de la plena sobirania dins el marc d’una República.

En segon lloc, aquesta és una polèmica absurda perquè, en el millor dels casos, una reforma plantejada ara mateix sobre l’IRPF no es començaria a aplicar fins al 2017. Serà a mitjans del 2018 quan els contribuents presentarem les nostres declaracions, i no serà fins al 2019-2020 quan l’Estat transferirà les diferències definitives. Així que, tenint en compte que a aquest Govern li queden 14 mesos (tic-tac, tic-tac, tic-tac!) per portar el país a la independència, no sembla raonable embrancar-se ara en discussions sobre horitzons temporals en el marc autonòmic que ultrapassin

aquest termini. Només ens ha faltat l'Antoni Castellà, destacat membre de Junts pel Sí en representació de Demòcrates (ex-Unió Democràtica de Catalunya), dient que està disposat a debatre la reforma del tram autonòmic de l'IRPF en el marc d'una reforma del finançament de Catalunya. Tot plegat sona molt autonòmic i molt poc republicà, francament.

I, en tercer lloc, és absurda aquesta polèmica perquè de res no serveix abordar la justícia de la tributació de les rendes de les persones físiques si no es té en compte la resta d'impostos del sistema tributari. No es tracta de debatre únicament sobre com han de tributar les rendes del treball sinó de com es reparteix la càrrega tributària entre les rendes del treball i les del capital, de com es reparteix el pes dels impostos entre tributs directes i indirectes, de quins impostos d'ordenació introduïm, de com ha de tributar el patrimoni (ja sigui la seva tinença com la seva transmissió), etc. Penalitzar les rendes del treball, siguin del nivell que siguin, és penalitzar la cultura de l'esforç. I, més enllà de la necessària progressivitat que ha de gaudir tot impost, no veig que una mesura que pretén criminalitzar la meritocràcia combini massa bé amb l'esperit republicà.

Ara, si del que es tracta és només de debatre sobre un pedaç en el sistema de finançament autonòmic per continuar gestionant l'etern "mentrestant", aleshores és que no ens hem mogut del clàssic peix al cove, més conegut avui dia com a "processisme". Tic-tac, tic-tac, tic-tac!